üht wabat pääwa lubate, siis tahan Teile head nõuu anda." „Wõib kentsakas asi küll olla, Sinu hea nõu, aga ütle ikka." „Noh, kas teate, saatke mind homme homiku Hinzmeier'i juure ja laske praualt selle preili adressi paluda, kes heile seal oli; Teie tahta temale üht weikest pakki saata, mida tema apthekis maha jätnud." „Hea, wäga hea, aga miks siis mitte kohe?" Näha oli, et waene Eduard kõiki oma mõistust kautanud, ja kawal aitaja hädas märkas seda kohe. „Noh, siis wõiks meie asi kenaste nurja minna," ütles tema nagu pilgates; „kui nüüd wõeras preili weel seal on?" See põhjus oli nii arusaadaw, et segatud peremees ennast nagu natuke oma õpipoisi ees häbenes. Kõrges nõuukogus sai heaks arwatud, teise pääwa ennelõuneni igapidi oodata ja siis selle plaani järel teha.

Järgmisel pääwal läks saadik teele, tuli aga lühikese aea pärast ühe näuga tagasi, millest kohe ära wõis mõista, et kawal plaan nurja oli läinud. Mõlemad Hinzmeier'i preilid olimad ütelda lasknud, herra Büchner wõida unustatud pakikest nende juure saata, kui wõeras preili jälle linna tulla, siis wõida tema seda nende juurest kätte saada. Seal seisiwad nüüd need kolm tarka, aptheker, abiline ja õpipois, pitka nägudega ja wõisiwad ainult sõnast „jälle linna" seda südame-

kinnitust saada, et see, keda nemad otsisiwad, tõeste maal elas, sedawiisi siis ka wist üks ne st paljudest kirikuõpetaja-tütretest oli.

Nüüd ei jäänud Büchner'il muud üle, kui üht eht mitmet plaani wälja mõtelda, mis temale mõmalikuks tegi, tütretega õnnistatud kirikuõpetajate majadesse minna. Asja mõtemiseks wõis ju leida, aga kust peale hakata? Aptheker oli, nagu teised inimesed ka, sagedast näinud, et otsitud asi kõige teiste keskist ikka kõige wiimaks kätte langeb. Hakatakse raamatu-wirnast üht otsima, siis on see ikka kõige teiste all. Tahetakse kord kurja saatust petta ja pööratakse wirn ümber, siis wõib juhtge olla, et otsitud raamat kõige teiste peal oli. Et tema lugu „kiriku-tütretega" niisamati läheks, seda pidas haawatud aptheter waidlemata asjaks. Kas pidi tema kõige lähema wõi kõige kaugema kirikuõpetaja-majaga algama? Provisor (abiline) andis nõuu liisku wõtta ja sellega oli aptheker rahul. Adolf tõmmas liisud ja kirjutas selle järel ümberkaudsed kirikumõisad üles. Ohkades waatas waene Büchner pitka rida peale — kui palju tühji käikusi oli oodata!

Esimene kirikküla oli Westergrund, umbes üks tund maad linnast eemal ja seal oli üks ainuke „kiriku-tütar". Üht lähemat pääwa määras Büchner minemiseks, „kiriku-tütrete" hulga keskist üht otsima ja astus, pool lootes, pool kartes, teele.